finansielle og faglige samarbejde godkender en AVS-stats myndigheders tildeling af en offentlig bygge- og anlægskontrakt, er der ikke tale om en beslutning, der i betydningen i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, berører de tilbudsgivende virksomheder umiddelbart.

I sag 126/83

STS CONSORZIO PER SISTEMI DI TELECOMUNICAZIONE VIA SATELLITE SPA, Milano, ved advokat Pier Carlo Bruna, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Loesch, 2, rue Goethe,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Eugenio De March, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvorunder der på retsforhandlingernes nuværende trin er fremsat formalitetsindsigelse imod den af selskabet S.T.S. nedlagte påstand om annullation af den akt, hvorved Kommissionens repræsentant har godkendt tildelingen af offentlige bygge- og anlægskontrakter finansieret af Den 5. europæiske Udviklingsfond (EUF),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene T. Koopmans, K. Bahlmann og Y. Galmot, dommerne P. Pescatore, G. Bosco, O. Due, U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Som et led i det regionale samarbejde, der er omhandlet i afsnit VII, kapitel 8, i den anden AVS-EØF-konvention undertegnet i Lomé den 31. oktober 1979 og godkendt ved Rådets forordning nr. 3225/80 af 25. november 1980 (EFT L 347, s. 1), besluttede Fællesskabet af midlerne i Den 5. europæiske Udviklingsfond, der blev oprettet ved den interne aftale af 1979 (EFT, L 347, 1980, s. 210), at finansiere et projekt, som fire AVS-stater (Fiji, Kiribati, Papua Ny Guinea og Tuvalu) havde fremsat forslag om, og som vedrørte oprettelsen af internationale og interregionale telefon-, telegraf- og telextjenester i disse lande.

I medfør af Lomé-konventionens artikel 115 blev der den 10. december 1982 indgået en finansieringsaftale om dette projekt mellem Fællesskabet, repræsenteret af Kommissionen, og de ovennævnte AVS-stater, repræsenteret af »South Pacific Bureau for Economic Cooperation« herefter benævnt S.P.E.C.

I medfør af Lomé-konventionens artikler 125 og 126 udskrev S.P.E.C. et udbud, der blev offentliggjort under nr. 1861 (EFT S 189 af 1. 10. 1982), og som omfattede fire partier offentlige bygge- og anlægsarbejder.

Efter en teknisk vurdering af tilbudene, der blev udført af ITU (Den internationale Telekommunikationsunion) i samarbejde med de tekniske myndigheder i hver af de pågældende AVS-stater, besluttede S.P.E.C. at tildele det franske selskab Telspace kontrakten vedrørende de første to partier, der vedrørte levering af en satellit-jordtelekommunikationsstation med tilhørende faciliteter i henholdsvis Kiribati og Papua Ny Guinea.

Kontrakterne blev undertegnet af SPEC og Telspace den 13. april og den 6. juni 1983 og godkendt af Kommissionens delegerede henholdsvis den 21. april og den 9. juni 1983.

Efter ved en telex fra SPEC den 6. maj 1983 at være blevet underrettet om, at selskabets deltagelse i udbudet ikke havde ført til, at det var blevet tildelt nogen kontrakt, anlagde STS sag ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 6. juli 1983, hvorunder selskabet har nedlagt følgende påstande:

1. Det statueres, at den beslutning, hvorved den ledende anvisningsberettigede eller Kommissionens delegerede godkendte tildelingen af kontrakterne, er en akt indeholdende et klagepunkt, og at den er truffet i strid med reglerne i Lomé-konventionen af 30. december 1979 og er udtryk for myndighedsmisbrug, hvorfor den annulleres.

2. Som følge af annullationen af godkendelsesbeslutningen annulleres ligeledes alle de akter, der er en følge af denne.

3. Kommissionen tilpligtes at fremlægge den anfægtede beslutning, hvis nærmere indhold selskabet S.T.S. ikke er blevet givet nogen mulighed for at gøre sig bekendt med.

4. Det sagsøgende selskab gives i medfør af procesreglementets artikel 38, stk. 7, en tilstrækkelig frist til at bringe stævningen i forskriftsmæssig form på grundlag af de aktstykker, det har anmodet om, men ikke har kunnet få udleveret fra S.P.E.C.

Ved begæring, indgivet den 19. august 1983, har Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 91 anmodet Domstolen om uden at indlede behandlingen af sagsøgerens påstande at afgøre, om sagen kan antages til realitetsbehandling.

Sagsøgeren har i et den 29. september 1983 indgivet indlæg om dette spørgsmål påstået den af Kommissionen fremsatte formalitetsindsigelse forkastet og sagen fremmet til realitetsbehandling, samt Kommissionen tilpligtet at fremlægge de anfægtede akter og alle akter vedrørende tildelingen af de pågældende kontrakter.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling om formalitetsindsigelsen uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes anbringender og argumenter vedrørende formalitetsspørgsmålet

Det første anbringende

Ved det første anbringende gøres det gældende, at den beslutning, hvorved den ledende anvisningsberettigede eller Kommissionens delegerede godkendte det af den nationale eller regionale anvisningsberettigede fremsatte forslag om tildeling af kontrakten, ikke kan prøves ved Domstolen, idet den ikke opfylder de i traktatens artikel 173 opstillede betingelser herfor.

Kommissionen gør gældende, at når Kommissionens delegerede forsyner licitationskøberens kontrakt med sin godkendelse, er der tale om en intern handling, der udelukkende vedrører parterne i samarbejdet mellem EØF og AVS-staterne, og hvis eneste virkning er, at kontrakten kan finansieres af EUF's midler, hvorimod godkendelsen er uden betydning for spørgsmålet om gyldigheden og virkningerne af den mellem den pågældende AVS-stat og licitationskøberen indgåede kontrakt.

Efter Kommissionens opfattelse er der derfor tale om en beslutning, der ikke skaber forpligtelser for tredjemænd, og som derfor heller ikke i medfør af traktatens artikel 173 kan annulleres.

Til støtte herfor anfører Kommissionen for det første, at indgåelse af kontrakter ifølge Lomé-konventionens artikler 108, stk. 2, litra d), og 120 er et spørgsmål, der henhører under AVS-staternes ansvarsområde. Det følger af de opgaver, som skal varetages af henholdsvis EUF's ledende anvisningsberettigede, der udpeges af Kommissionen, de nationale anvisningsberettigede, der udpeges af regeringerne i hver AVS-stat, og Kommissionens delegerede i den enkelte eller i en gruppe af AVS-stater, jfr. Lomékonventionens artikler 121, 122 og 123, at den eneste direkte part i forhold til tilbudsgiverne er den pågældende AVS-stat, og ikke Kommissionens repræsentant, hvis opgaver i denne forbindelse varetages inden for rammerne af de forbindelser, han har med fondens nationale anvisningsberettigede.

Denne opfattelses rigtighed bekræftes ifølge Kommissionen af affattelsen af Lomé-konventionens artikel 132, hvorefter tvister mellem en AVS-stats myndigheder og en entreprenør, leverandør eller tjenesteyder i forbindelse med indgåelsen eller udførelsen af en kontrakt skal bilægges ved voldgift i overensstemmelse med procedureregler vedtaget af Ministerrådet.

Kommissionen har for det andet anført, at ifølge ordlyden af de mellem S.P.E.C og selskabet Telspace indgåede kontrakter træder disse i kraft, så snart de er blevet undertegnet af AVS-statens myndigheder og licitationskøberen, og ikke på det tidspunkt, hvor de bliver godkendt af Kommissionens delegerede.

Kommissionen bemærker i denne forbindelse, at de to omhandlede kontrakter blev undertegnet af selskabet Telspace den 13. april 1983 og af S.P.E.C. på vegne af regeringerne i Kiribati og Papua Ny Guinea henholdsvis den 13. april og den 6. juni 1983. De pågældende kontrakter trådte i kraft på disse tidspunkter, uafhængigt af de godkendelser, som Kommissionens repræsentant senere forsynede dem med henholdsvis den 21. april og den 9. juni 1983. Såfremt en AVS-stats tilslag annulleres under et søgsmål anlagt af en tredjemand til prøvelse af den omtvistede kontrakt, og såfremt denne annullation medfører kontraktens annullation og et nyt udbud, må det efter Kommissionens opfattelse derfor i denne forbindelse være uden betydning, at den således annullerede kontrakt er blevet godkendt af Kommissionen.

Efter Kommissionens opfattelse følger det af de ovennævnte betragtninger for det første, at den ledende anvisningsberettigedes eller Kommissionens delegeredes godkendelse af det af AVS-staten foretagne valg ikke udgør et »accessorisk element« til kontrakten, og for det andet, at den forbigåede tredjemand ikke har nogen interesse i en eventuel annullation af godkendelsen af kontrakten, idet denne under alle omstændigheder fortsat har virkning mellem parterne.

Selskabet STS har gjort gældende, at selv om den af Kommissionens repræsentant foretagne godkendelse har den sekundære virkning, at der kan ske udbetaling af midler fra fonden, må den alligevel opfattes som en konstitutiv forvaltningsakt.

Det fremgår af de førnævnte bestemmelser i Lomé-konventionen, at der ved siden af det privatretlige forhold, der er knyttet til selve kontrakten, består en procedure af forvaltningsmæssig art, inden for rammerne af hvilken Kommissionen varetager offentlige interesser, dels gennem den ledende anvisningsberettigede, der har til opgave at påse, at reglerne om tildeling af kontrakter overholdes, dels gennem sin delegerede, der har til opgave at sikre en forskriftsmæssig anvendelse af fondens midler. Selskabet S.T.S. anfører i denne forbindelse, at Kommissionens delegerede i henhold til konventionens artikel 123, stk. 2, litra c), skal godkende det forslag om tildeling af en kontrakt, som er udarbejdet af den nationale anvisningsberettigede, når tre betingelser er opfyldt, nemlig at det valgte tilbud er det laveste, at det er det økonomisk mest fordelagtige, og at det ikke overkrider det beløb, der er afsat til kontrakten.

Ifølge selskabet S.T.S. fremgår det af denne bestemmelse, at Kommissionens repræsentant er tillagt kontrolbeføjelser i forbindelse med tildeling af kontrakterne, og at hans godkendelse derfor er en retsakt i den i traktatens artikel 173 forudsatte betydning.

Det andet anbringende

Ved det andet anbringende gøres det gældende — for det tilfælde, at den anfægtede godkendelse må anses for en retsakt i betydningen i traktatens artikel 173 — at sagsøgeren ikke er adressat for godkendelsesbeslutningen, og at den ikke berører sagsøgeren umiddelbart.

Kommissionen anfører for det første, at det fremgår af Lomé-konventionens artikler 121, 122 og 123, at den ledende anvisningsberettigede eller i påkommende tilfælde Kommissionens delegerede godkender det forslag om tildeling af en kontrakt, som fremsendes af den nationale anvisningsberettigede. Godkendelsesbeslutningen er derfor rettet til den nationale anvisningsberettigede.

Kommissionen anfører for det andet, at godkendelsesbeslutningen ikke har haft nogen umiddelbare følger for sagsøgerens retsstilling, idet den udelukkende vedrører de finansielle forbindelser mellem Fællesskabet og den pågældende AVS-stat. Da den skønsmæssige forvaltningsakt, hvorved den nationale anvisningsberettigede har fremsat forslag om, hvilken tilbudsgiver kontrakten bør

tildeles, er indtruffet mellem det tidspunkt, hvor sagsøgerens retsstilling blev fastlagt, og det tidspunkt, hvor Kommissionens repræsentant godkendte kontrakten, er der ikke nogen direkte årsagssammenhæng mellem godkendelsesbeslutningen og sagsøgerens retsstilling, hvorfor sagsøgeren heller ikke kan antages at have en tilstrækkelig interesse i at anfægte beslutningen.

Kommissionen mener på denne baggrund, at det ville være i strid med Domstolens praksis, såfremt sagen blev antaget til realitetsbehandling, jfr. navnlig Domstolens dom af 13. maj 1971 (41-44/70, International Fruit Company, Sml. s. 83).

Kommissionen anfører for det tredje, at AVS-staternes rolle ifølge Lomé-konventionens bestemmelser langt fra er begrænset til blot at føre afgørelser, som Kommissionen træffer, ud i livet, idet de tværtimod har en initiativret, der kommer til udtryk i forslaget om tildeling af den pågældende kontrakt, samt et selvstændigt ansvar i forbindelse med gennemførelsen af Fællesskabets finansielle bistand.

Den beslutning, der direkte har påvirket sagsøgerens retsstilling, er derfor ikke den godkendelse, som Kommissionens repræsentant har givet af den mellem AVS-staten og en tredjemand indgåede kontrakt, men derimod selve tildelingen af denne kontrakt til en konkurrent. Kommissionen anfører i denne forbindelse, at sagsøgeren synes at dele denne opfattelse, idet sagsøgeren i de pågældende AVS-stater har indbragt spørgsmålet om tildelingen af kontrakterne for domstolene.

Selskabet STS har anført, at når en forvaltningsakt berører flere retssubjekter, må enhver af disse have krav på en domstolsprøvelse af denne, idet noget sådant må antages ikke alene at være i sagsøgerens særlige og umiddelbare interesse, men også i samtlige de retssubjekters interesse, for hvem spørgsmålet om lovligheden af den pågældende offentlige myndigheds beslutning er af betydning. Når Kommissionen hævder, at sagsøgeren ikke er adressat for Kommissionens godkendelsesbeslutning, og at det imod denne beslutning rettede søgsmål derfor må afvises, er dette i strid med almindeligt anerkendte forvaltningsretlige principper, idet tildelingen af kontrakterne ikke ville have været mulig, såfremt den omtvistede beslutning ikke var blevet truffet.

Det tredje anbringende

Ved det tredje anbringende gøres det gældende, at den i sagen indgivne stævning ikke opfylder de krav, der er opstillet i artikel 19 i statutten for Domstolen og i procesreglementets artikel 38, stk. 1, idet søgsmålets genstand og søgsmålsgrundene er utilstrækkeligt angivet.

Kommissionen anfører, at selskabet STS til støtte for sit annullationssøgsmål har angivet, at den pågældende beslutning er »truffet i strid med reglerne i Lomékonventionen af 30. oktober 1979 og udtryk for myndighedsmisbrug«, men at selskabet i denne forbindelse blot har anført, at dets tilbud »utvivlsomt var det mest fordelagtige« uden nærmere at angive hvorfor, dette må antages at være tilfældet, og uden det ringeste bevis herfor. Herefter ville Kommissionen ikke have andre muligheder for at bevise, at søgsmålet savner grundlag, end for Domstolen at redegøre for hele forløbet af det anfægtede udbud. Det ville være i strid med retten til forsvar og med Domstolens praksis, jfr. i denne forbindelse navnlig Domstolens dom af 14. december 1962 (46 og 47/59, Meroni, Sml. 1954-1964, s. 337), på denne måde at vende bevisbyrden om.

Kommissionen gør gældende, at sagsøgeren selv har erkendt, at stævningen er ufuldstændig ved i medfør af artikel 38, stk. 7, at anmode om en tilstrækkelig frist til at bringe den i forskriftsmæssig form, og det anføres, at denne frist ifølge bestemmelsen kun kan indrømmes, når der er tale om, at stævningen ikke opfylder de i artikel 38, stk. 2-6, opstillede betingelser, »men ikke, når stæv-

ningen som i det foreliggende tilfælde ikke opfylder betingelserne i den nævnte artikels stk. 1«, idet sagen i så fald under alle omstændigheder må afvises.

Selskabet S.T.S. har anført, at Kommissionens opfattelse er i strid med grundsætningen om, at rettigheder bør kunne gøres gældende ved domstolene. Det er netop, fordi sagsøgeren ikke formelt var adressat for den anfægtede beslutning, at man ikke var i stand til inden for de normale frister at indgive en stævning i forskriftsmæssig form. Sagsøgte anfører, at man dels på grund af denne faktiske umulighed, dels fordi sagsøgerens tilbud var det mest fordelagtige, hvilket Kommissionen ikke har bestridt, bør indrømmes mulighed for efterfølgende at fremlægge de nødvendige beviser for, at den anfægtede beslutning er ulovlig og udtryk for myndighedsmisbrug.

Endelig anfører selskabet S.T.S., at man ikke har anlagt nogen sager mod S.P.E.C. i de pågældende AVS-stater. Når Kommissionen har anført, at dette skulle være tilfældet, må det skyldes en fejlagtig opfattelse af indholdet af den telex, sagsøgeren sendte Kommissionen den 9. juni 1983, og hvori man kun har villet henvise til den ved Domstolen anlagte sag.

III — Mundtlig forhandling

Selskabet STS, ved advokat C. F. Carnacini, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved G. L. Campogrande, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 20. marts 1984.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. maj 1984.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 6. juli 1983, har selskabet STS Consorzio per sistemi di telecomunicazione via satellite, Milano, Italien, herefter benævnt selskabet STS, under henvisning til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af den beslutning, hvorved Kommissionens repræsentant godkendte, at det franske selskab Telspace blev tildelt to bygge- og anlægskontrakter finansieret af Den 5. europæiske Udviklingsfond vedrørende levering af en satellit-jordtelekommunikationsstation med tilhørende faciliteter i Kiribati og Papua Ny Guinea.

2 Sagens baggrund er, at Fællesskabet besluttede at finansiere visse arbejder vedrørende oprettelsen af internationale og interregionale telefon-, telegraf- og telexstationer i forbindelse med et projekt, som fire AVS-stater, der foruden Kiribati og Papua Ny Guinea omfattede Fiji og Tuvalu, havde fremsat forslag om. Denne finansiering skete inden for rammerne af det finansielle og faglige samarbejde, der er omhandlet i afsnit VII i den anden AVS-EØF-konvention undertegnet i Lomé den 31. oktober 1979 (herefter benævnt konventionen) og godkendt ved Rådets forordning nr. 3225/80 af 25. november 1980 (EFT L 347, s. 1), idet der skulle anvendes midler fra Den 5. europæiske Udviklingsfond (herefter benævnt EUF), der er oprettet ved den interne aftale af 1979 (EFT L 347, s. 210), og hvis gennemførelses-

bestemmelser er fastsat i finansforordningen nr. 81/215 af 17. marts 1981 (EFT L 101, s. 12).

3 I overensstemmelse med konventionens artikel 115 blev der den 10. december 1982 indgået en finansieringsaftale om de pågældende arbejder mellem Fællesskabet, repræsenteret af Kommissionen, og de pågældende AVS-stater, repræsenteret af »South Pacific Bureau for Economic Cooperation« herefter benævnt S.P.E.C.

4 De omtvistede kontrakter, der blev indgået efter gennemførelsen af en udbudsprocedure, jfr. meddelelse nr. 1861, offentliggjort den 1. oktober 1982 (EFT S 189, s. 4), blev undertegnet af selskabet Telspace og S.P.E.C. den 13. april og den 6. juni 1983 og godkendt af Kommissionen henholdsvis den 21. april og den 9. juni 1983.

5 Efter den 6. maj 1983 ved en telex fra S.P.E.C. at være blevet underrettet om, at selskabets deltagelse i udbudet ikke havde ført til, at det var blevet tildelt nogen kontrakt, anlagde S.T.S. under henvisning til traktatens artikel 173 sag ved Domstolen, idet selskabet har nedlagt påstand om

— annullation, dels af den beslutning, hvorved Kommissionens repræsentant godkendte tildelingen af kontrakterne, idet denne udgør en akt indeholdende et klagepunkt, og idet den er truffet i strid med konventionens regler og er udtryk for myndighedsmisbrug, dels af alle de akter, der er en følge af godkendelsen af disse kontrakter;

— at Kommissionen tilpligtes at fremlægge den anfægtede beslutning, hvis nærmere indhold sagsøgeren ikke har kunnet gøre sig bekendt med.

6 Ved begæring, indgivet den 19. august 1983, har Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 91 anmodet Domstolen om uden at indlede behandlingen af sagsøgerens påstande at afgøre, om sagen kan antages til realitetsbehandling.

7 Til støtte for denne begæring har Kommissionen fremsat tre anbringender, idet det for det første gøres gældende, at den beslutning, hvorved Kommissionens repræsentant godkendte det af den nationale eller regionale anvisningsberettigede fremsatte forslag om tildeling af kontrakten, ikke kan prøves ved Domstolen, da den ikke opfylder de i traktatens artikel 173 opstillede betingelser herfor, og for det andet, for det tilfælde, at det måtte blive lagt til grund, at Domstolen kan prøve beslutningens lovlighed, at sagsøgeren hverken var adressat for eller umiddelbart berørt af denne.

8 Selskabet STS har gjort gældende, at den beføjelse, som Kommissionens repræsentanter har til at afgøre, om en kontrakttildeling skal godkendes eller ej, er udtryk for en kontrol over de afgørelser, der træffes af AVS-staternes repræsentanter. Da den omtvistede beslutning har til følge, at der kan ske udbetaling af midler fra fonden, må den betragtes som en forvaltningsakt. Det af sagsøgte til støtte for sagens afvisning anførte er endvidere i strid med almindelige forvaltningsretlige principper, idet den omtvistede beslutning var en forudsætning for, at tildelingen af kontrakten kunne ske.

9 Det bemærkes, at enhver fysisk eller juridisk person i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, kan anlægge sag med påstand om annullation af beslutninger, der retter sig til ham, eller af beslutninger, som skønt udfærdiget i form af en beslutning rettet til en anden person dog berører ham umiddelbart og individuelt.

10 Ved afgørelsen af, om beslutninger, hvorved en repræsentant for Kommissionen godkender tildelingen af en bygge- og anlægskontrakt, til hvis gennemførelse der under de ovennævnte omstændigheder ydes finansiel bistand fra EUF, kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af traktatens artikel 173, stk. 2, må det først undersøges, hvilke beføjelser henholdsvis Kommissionen og AVS-staterne har i forbindelse med indgåelsen af sådanne kontrakter.

11 I denne forbindelse bemærkes for det første, at det i medfør af konventionens artikler 108, stk. 2, og 120 henhører under AVS-staternes ansvarsområde at gennemføre projekter og programmer, der udvælges i samarbejde med Fællesskabet og finansieres af dette. De har bl.a. ansvaret for at udarbejde, forhandle og indgå kontrakter i forbindelse med gennemførelsen af disse projekter og programmer. Ifølge konventionens artikel 122 træffes de nødvendige beslutninger af de nationale anvisningsberettigede, der af regeringerne i hver af de berørte AVS-stater er udpeget hertil.

12 I henhold til konventionens artikel 108, stk. 5, henhører det derimod under Kommissionens ansvarsområde at forberede og træffe finansieringsafgørelser om projekterne og programmerne. Ifølge konventionens artikel 121 udpeger den EUF's ledende anvisningsberettigede, som sikrer gennemførelsen af finansieringsafgørelserne, og som er ansvarlig for forvaltningen af fondens midler. Med henblik på at lette og fremskynde gennemførelsen af de foran-

staltninger, der finansieres over fondens midler, udpeger Kommissionen delegerede, som repræsenterer den i hver af de berørte AVS-stater eller grupper af stater.

13 Det fremgår således af de førnævnte bestemmelser i konventionen, at kontrakter, til hvis udførelse der ydes bistand fra EUF, er et nationalt anliggende i hver AVS-stat, hvis myndigheder det tilkommer at udarbejde, forhandle og indgå dem. Det tilkommer derimod Kommissionen, på Fællesskabets vegne, at træffe de finansieringsafgørelser, der er en forudsætning for gennemførelsen af de projekter og programmer, der udvælges efter aftale med AVS-staterne.

14 En sådan kompetencefordeling forudsætter nødvendigvis, at der i forbindelse med indgåelsen af offentlige kontrakter finansieret af EUF mellem Kommissionen og den pågældende AVS-stat er et snævert samarbejde, der ifølge det i konventionen opstillede system kun omfatter disse to parter.

15 En tilfredsstillende gennemførelse af finansieringsafgørelserne forudsætter, at de hertil bemyndigede repræsentanter for Kommissionen altid sikrer sig, at der ikke sker udbetaling af midler fra den fælles fond, medmindre betingelserne herfor er opfyldt. Det bemærkes i denne forbindelse navnlig, at såvel den ledende anvisningsberettigede som Kommissionens delegerede ifølge konventionens artikel 121, stk. 2, skal drage omsorg for »at betingelserne for deltagelse i udbud er lige, og påse, at der ikke sker forskelsbehandling, samt sikre, at det valgte tilbud er det økonomisk mest fordelagtige«. Det er på denne baggrund, at der i konventionens artikler 122 og 123 er opstillet regler om indgåelse af kontrakter, der gør det muligt for Kommissionens repræsentanter at sikre sig, at de nævnte betingelser er opfyldt. Det er således den nationale anvisningsberettigede, der på AVS-statens vegne udfærdiger udbudsmaterialet, som han forelægger Kommissionens repræsentant til godkendelse, iværksætter udbudene, modtager afgivne tilbud, forestår gennemgangen af dem, afgør resultatet af denne, som han fremsender til Kommissionens repræsentant med forslag om tildeling af kontrakten, samt endelig undertegner denne. Kommissionens repræsentant — det være sig den delegerede eller den ledende anvisningsberettigede — har til opgave at godkende udbudsmaterialet, godkende forslaget om tildeling af kontrakten og endelig at påtegne såvel selve kontrakten som de udbetalingsanvisninger, der udstedes i forbindelse med dens gennemførelse.

16 Det fremgår af disse betragtninger, at de opgaver, som Kommissionens repræsentanter har i forbindelse med denne procedure, hvad enten de udmønter sig i godkendelse eller manglende godkendelse, eller i påtegninger eller manglende påtegninger, udelukkende har til formål at få konstateret, om betingelserne for en fællesskabsfinansiering er opfyldt. De har ikke til formål og kan ikke bevirke et brud på grundsætningen om, at de pågældende kontrakter er et nationalt anliggende for AVS-staterne, der som de eneste har ansvaret for at udarbejde, forhandle og indgå dem.

17 Det ville således være en krænkelse af AVS-staternes suverænitet og af de ansvarsområder, som er tillagt dem ved konventionen, såfremt Kommissionens repræsentanter, i AVS-staternes sted, optrådte direkte over for de virksomheder, som har afgivet tilbud, eller som tildeles kontrakter finansieret af EUF. Noget sådant ville være et indgreb i et område, der udelukkende henhører under myndighederne i disse stater.

18 Hvad angår de virksomheder, der afgiver tilbud, eller som tildeles de pågældende kontrakter, står disse uden for de særlige forbindelser, der på området består mellem Kommissionen og AVS-staterne. De kan hverken anses som adressater for de beslutninger, der træffes at Kommissionens repræsentanter i forbindelse med tildelingen eller gennemførelsen af kontrakterne, og heller ikke påberåbe sig, at disse beslutninger »berører [dem] umiddelbart« i betydningen i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2. Disse virksomheder træder kun i retlig forbindelse med den AVS-stat, der har ansvaret for kontrakten, og ingen afgørelser truffet af Kommissionens repræsentanter kan bevirke, at en beslutning truffet af Fællesskabet i forhold til disse virksomheder kan anses for at være trådt i stedet for en beslutning truffet af AVS-staten, der som den eneste er beføjet til at indgå og undertegne kontrakten.

19 Herefter kan den beslutning, hvorved Kommissionens repræsentant godkendte, at de omtvistede kontrakter blev tildelt selskabet Telspace, ikke antages at berøre selskabet STS »umiddelbart« i betydningen i EØF-traktatens artikel 173, stk. 2. Det følger heraf, at det er unødvendigt at undersøge de andre grunde, Kommissionen har angivet til støtte for sin formalitetsindsigelse, og at det af selskabet STS anlagte annullationssøgsmål vil være at afvise.

20 Det bemærkes, at der ved denne dom på ingen måde er taget stilling til spørgsmålet om den søgsmålsret, som enhver berørt virksomhed har i øvrigt,

såvel i medfør af EØF-traktatens artikler 178, 215, stk. 2, og 185 over for beslutninger truffet af Kommissionen, som ved de nationale domstole eller ved den i konventionens artikel 132 omhandlede voldgiftsinstans over for beslutninger truffet af AVS-staterne.

Sagens omkostninger

21 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da selskabet S.T.S. har tabt sagen, bør det tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

undtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. Sagen afvises.

2. Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Mackenzie Stuart Koopmans Bahlmann Galmot

Pescatore Bosco Due Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

D. Louterman
Fuldmægtig

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident